

1://Emma

NU POT SĂ-I DAU ASTĂZI PAPUCII lui Graham, deși le-am spus prietenilor mei că așa am să fac atunci când mă văd cu el. Așa că, în loc de asta, stau ascunsă în dormitorul meu și-mi instalez noul computer în timp ce el joacă Ultimate Frisbee în parcul de vizavi.

Tata mi-a făcut cadou computerul pentru că se simte vinovat. Vara trecută, înainte să se mute cu mama mea vitregă din centrul statului Pennsylvania în Florida, mi-a dat cheile vechii lui Honda și apoi și-a început noua viață. Tocmai le-a venit pe lume primul copil, așa că m-am ales cu computerul ăsta cu monitor color și pe care este instalat Windows 95.

Trec în revistă mai multe economizoare de ecran când sună cineva la ușă. O las pe mama să răspundă, pentru că eu încă nu m-am decis dacă să aleg un labirint mișcător cu pereți din cărămidă sau o rețea de conducte. Sper că nu e Graham cel de la ușă.

— Emma! strigă mama. A venit Josh.

Asta da surpriză. Josh Templeton locuiește alături și, când eram mici, ba mergeam eu pe la el, ba venea el pe la mine. Ne instalam tabăra în curtea din spate, ne construiam fortărețe, iar sâmbăta dimineața venea cu bolul cu cereale la mine, stăteam pe canapea și ne uitam la desene animate. Chiar și după ce am ajuns la liceu eram tot timpul împreună. Dar apoi, anul trecut în noiembrie, s-a schimbat totul. Încă mai luăm prânzul împreună cu micul nostru grup de prieteni, dar în ultimele șase luni nu a mai fost nici măcar o dată la mine acasă.

Aleg economizorul cu cărămizile și-apoi o iau în jos pe scări. Josh stă pe verandă și lovește în cadrul ușii cu botul tocit al adidasului. E cu un an mai mic decât mine, adică e în clasă a X-a. Are părul moale, blond-roșcat ca întotdeauna, și eternul zâmbet timid, dar anul ăsta a luat vreo doisprezece centimetri în înălțime.

Mă uit cum iese mama cu mașina de pe alee cu spatele. Claxonează și-mi face cu mâna înainte să intre pe stradă.

— Mama ta a spus că ai stat toată ziua închisă la tine în cameră, zice Josh.

— Îmi instalez computerul, zic eu, evitând toată povestea aia cu Graham. E de nu se poate chestia asta.

— Dacă mai rămâne maică-ta vitregă însărcinată — zice — ar trebui să-l convingi pe taică-tău să-ți ia și celular.

— Mda, vezi să nu.

Până anul trecut în noiembrie eu și Josh nu am fi stat stânjeniți la ușă. Mama i-ar fi dat drumul în casă, iar el ar fi venit fuguța direct la mine în cameră.

— Mi-a zis mama să-ți aduc ăsta, zice și-mi arată un CD-ROM. Ai o sută de ore gratis de la America Online¹ dacă îți deschizi cont. L-am primit săptămâna trecută prin poștă.

Prietena noastră Kellan și-a instalat de curând serviciu de internet de la AOL. Trage un chiot de fiecare dată când îi trimite câte cineva un mesaj pe chat. Petrece ore în șir aplecată deasupra tastaturii, conversând cu cineva care poate nici măcar nu este de la liceul Lake Forest.

— Nu vor ai tăi să-l păstreze? întreb.

Josh clatină din cap.

— Ai mei nu vor să ne punem internet. Spun că e o pierdere de vreme, iar mama crede că chatul este plin de perverși.

— Așa că vrea să mi-l dea mie? întreb râzând.

Josh înalță din umeri.

— I-am spus mamei tale de chestia asta și a zis că e de acord să îți creezi cont atâta timp cât își fac și ea și Martin adresă de e-mail.

Încă nu reușesc să aud numele lui Martin și să nu dau ochii peste cap. Mama l-a luat de bărbat vara trecută, spunând că de data asta și-a găsit iubirea vieții ei. Dar tot așa a spus și despre Erik, iar cu el a rezistat numai doi ani.

Iau CD-ROM-ul de la Josh, iar el își îndeasă mâinile în buzunarele de la spate.

— Am auzit că durează ceva până îl descarci, zice.

— A spus mama cât timp e plecată? întreb.

Poate că acum e o bună ocazie să ocup linia telefonică.

¹ Numele actual al companiei America Online este AOL

— A spus că-l ia pe Martin și apoi se duc în Pittsburgh să se uite de chiuvete.

Niciodată nu am fost foarte apropiată de ultimul meu tată vitreg, dar Erik cel puțin nu făcuse casa vraisește. În loc de asta, el o convinsese pe mama să crească papagali, așa că anii de școală generală îmi fuseseră populați cu păsările ciripitoare. Martin, în schimb, a convins-o pe mama să se apuce de curățenie generală, și casa ni s-a umplut de rume-guș și vapori de vopsea. De curând au terminat cu bucătăria și covoarele, și acum s-au apucat de baia de la parter.

— Dacă vrei — zic, mai degrabă ca să alung tăcerea — poți să vii din când în când să intri pe internet.

Josh își dă părul din ochi.

— Tyson spune că e bestial. Că o să-ți schimbe viața.

— Mda, zic eu, dar în același timp el crede că fiecare episod din *Prietenii tăi* îți schimbă viața.

Josh zâmbește și dă să plece. Ratează cu puțin clopoței de vânt pe care i-a atârnat Martin pe veranda din față. Nu pot să cred că acum Josh are aproape un metru optzeci. Uneori, de la distanță, cu greu îl recunosc.

PUN CD-ROM-UL și-l ascult cum se învârte în computer. Dau clic în ferestrele de început și apoi dau Enter ca să începă descărcarea. Bara albastră de statut de pe monitor îmi spune că descărcarea durează nouăzeci și șapte de minute. Privirea mi se furișează melancolică pe fereastră spre după-amiaza perfectă de mai. După o iarnă vijelioasă, urmată de luni întregi de ploaie rece de primăvară, în sfârșit vine vara.

Măine am concurs de atletism, dar n-am mai alergat de trei zile. Știu că e o prostie să-mi fac griji că m-aș putea întâlni cu Graham. Parcul Wagner este uriaș. Se întinde împrejurul centrului până la noile cartiere. Graham ar putea juca Frisbee pe oriunde. Dar dacă mă vede, o să mă ia pe după umeri și o să mă ducă pe undeva să ne giugiu-lim. Weekendul trecut, la bal, nici nu mă lăsa să respir. N-am apucat nici măcar să dansez pe *Macarena*¹ cu Kellan, Ruby și celelalte prietene ale mele.

Mă bate gândul să întrerup descărcarea ca să sun la Graham acasă și să văd dacă a ajuns deja. Dacă răspunde, închid. Pe de altă parte, mi-a zis Kellan că există un serviciu nou cu ajutorul căruia unele telefoane afișează numărul de la care ești sunat. Nu, am să mă port ca o adultă. Nu mă pot ascunde veșnic la mine în cameră. Dacă îl zăresc pe Graham în parc, o să-i fac doar cu mâna și am să strig că trebuie să alerg în continuare.

Iau pe mine un șort și o bustieră și îmi strâng părul creț cu un elastic de păr. Îmi prind discman²-ul de braț cu arici și ies pe peluza din fața casei, unde mă opresc să fac câteva exerciții de încălzire. Se deschide ușa de la garajul lui Josh. O clipă mai târziu, iese și el pe skateboard.

Când mă vede, se oprește pe alee.

— Ai început să descarci?

¹ Succes muzical din anii '90 al formației Los Del Rio.

² Numele dat de Sony primului CD portabil produs în 1984 și adoptat ulterior de toată gama de CD playere portabile ale firmei. În Japonia, produsele Discman au fost numite CD Walkman, iar denumirea, împreună cu un nou logo Walkman, a fost preluată în întreaga lume începând cu anul 2000.

— Da, dar durează prea mult. Încotro?

— Spre SkateRats, zice. Am nevoie de roți noi.

— Distracție plăcută, spun în timp ce pornește spre stradă.

Era o vreme în care Josh și cu mine am fi vorbit mai mult, dar a trecut ceva timp de atunci. Încep să alerg spre trotuar și fac stânga. Când ajung la capătul cvartalului, traversez și ajung la aleea pavată ce duce în parc. Dau „play” la discman. Kellan mi-a făcut compilația asta pentru alergat, începând cu Alanis Morissette, apoi Pearl Jam și în sfârșit Dave Matthews.

Aleg în forță și rapid pe pista de cinci kilometri, ușurată că nu e niciun meci de Frisbee în desfășurare. În timp ce mă apropii iar de strada mea, aud partea de chitară de la începutul piesei *Crash Into Me*.

Nebun după tine, repet cuvintele pe mutește. *Sunt așa de nebun după tine*. Versurile astea mă duc tot timpul cu gândul la Cody Grainger. Suntem amândoi în echipa de atletism. E în clasa a XII-a și un sprinter incredibil, în primii douăzeci din stat. Primăvara trecută, în drum spre casă după un concurs, s-a așezat lângă mine și mi-a povestit despre vânătorii de talente de la facultăți care îl sună. Mai târziu, când nu mi-am putut înăbuși un căscat, m-a lăsat să mă sprijin de umărul lui. Am închis ochii și m-am prefăcut că dorm, dar în minte îmi tot răsuna: *Chiar dacă nu cred în marea iubire, în cazul lui Cody m-aș mai gândi*.

Kellan spune că-mi fac iluzii în privința lui, dar uite cine vorbește. Vara trecută când s-a cuplat cu Tyson, ai fi zis că ea a inventat iubirea. Are o minte brici și scrie editoriale profunde pentru ziarul școlii, dar toată ziua, bună ziua o auzai spunând că Tyson a făcut și-a dres. Când tipul i-a

dat papucii după vacanța de iarnă, a avut o cădere așa de serioasă încât a lipsit două săptămâni de la școală.

Eu, deși visez la Cody cu ochii deschiși, îmi văd în continuare de viață. De două luni ies cu Graham Wilde. Suntem colegi de trupă. El e la tobe, iar eu la saxofon. E sexy, are părul blond până la umăr, dar m-a secat la bal că nu mă lăsa nici să respir. Fără niciun dubiu scap de el cât de curând. Sau poate las treburile să se răcească în vara asta.

BARA DE STATUT încă se mișcă precum ochiu' mortului.

Fac un duș și apoi mă așez pe fotoliul meu *papasan* ca să-mi citesc notițele pentru teza la bio. Anul ăsta am luat 10 la greu la bio, categoric e materia mea forte. Kellan a tot încercat să mă convingă să mă înscriu în toamna viitoare la un curs de biologie la facultate împreună cu ea, dar nu cred că are să vadă ea așa ceva. Vreau să stau liniștită în clasa a XII-a.

Când se termină descărcarea, închid manualul și apoi repornesc computerul. Când mă conectez la AOL, modelul pâraie și piuie. Odată conectată, verific să văd dacă este disponibilă EmmaNelson@aol.com, dar adresa aia de e-mail este deja luată. La fel și EmmaMarieNelson. Într-un final mă mulțumesc cu EmmaNelson4Ever. Pentru parolă iau în calcul câteva opțiuni înainte să introduc „Millicent”. Vara trecută, când Kellan și Tyson erau înnebuniți unul după celălalt, Josh și cu mine ne amuzam pe seama lor, prefăcându-ne că am fi un cuplu de îndrăgostiți de vârstă a doua, Millicent și Clarence, care se umflă cu produse de la Hamburger Helper și merg prin oraș într-o camionetă de înghețată prăpădită. Lui Kellan și lui Tyson nu li s-a

părut nicio clipă amuzantă faza, dar eu și Josh ne tăvăleam pe jos de râs.

Dau Enter și îmi apare pe monitor aceeași fereastră de la AOL care îi apare și lui Kellan.

„Bun venit!” spune o voce electronică zglobie.

Mă pregătesc să-i scriu primul e-mail lui Kellan când o lumină puternică îmi traversează monitorul. Îmi apare o ferestruică albă cu albastru pe margine care îmi cere să reintroduc adresa de e-mail și parola.

„EmmaNelson4Ever@aol.com”, scriu. „Millicent”.

Timp de vreo douăzeci de secunde, nu apare nimic pe monitor. Apoi ferestruica albă se reduce la un punctuleț albastru și se deschide o nouă pagină de internet. Marginea de sus e albastră și pe ea scrie „Facebook”. O coloană din centrul paginii are eticheta „Noutăți” și dedesubt sunt fotografii micuțe cu oameni pe care nu-i recunosc. După fiecare fotografie apare o frază scurtă.

Jason Holt

NY e supertare. Am mâncat deja două tarte de la Magnolia!!

Acum 3 ore · Îmi place · Comentează

Kerry Dean Și nu ai împărțit una cu mine? Eu vreau cu glazură de ciocolată și cu bombonele.

Acum 2 ore · Îmi place

Mandy Reese

Tocmai am dat peste o pânză de păianjen și nu am turbat. Iupiii!

Acum 17 ore · Îmi place · Comentează